

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- 1) Alliance One International Inc., aiemmin Dimon Inc., jäljempänä valittaja, pyytää kunnioittavasti, että i) unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-41/05 12.10.2011 antaman tuomion siltä osin kuin siinä todetaan, että Alliance One International Inc. (jäljempänä AOI), aiemmin Dimon Inc., (jäljempänä Dimon) on solidarisessa vastuussa kilpailusääntöjen rikkomisesta, johon Agroexpansión on syyllistynyt; että ii) komission asiassa COMP/C.38.238/B.2 — Raakatupakka Espanja 20.10.2004 tekemä päätös kumotaan valittajaa koskevilta osin ja vastavasti valittajalle määrätyn sakon määrää alennetaan ja että iii) komissio korvaa oikeudenkäyntikulut.
- 2) Valittaja väittää ensinnäkin, että komissio ja unionin yleinen tuomioistuin sovelsivat virheellisesti SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ja asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohtaa, kun ne katsoivat, että AOI on vastuussa kilpailusääntöjen rikkomisesta, johon Agroexpansión on syyllistynyt. Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi sen puolustautumisoikeuksia ja rikkoi SEUT 296 artiklaa, kun se selvensi tuomiossa (ja siis jälkikäteen) päättelyä, joka koski komission päätöksessä käytettyä näyttökynnystä. Näin ollen valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se määrittäi menetelmän, jonka mukaan vastuu jaetaan, ja erityisesti, kun se käytti kaksinkertaisen perusteen menetelmää, joka syrji yrityksiä sen suhteen, miten hyvät valitusperusteet niillä on, mutta joka ei muuten vakiinnuttanut arviointiperustetta. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään olisi voinut jättää huomiotta sitä seikkaa, että komissio ei päätöksessään tukenut kantaansa siitä, että oletettavaa ei ollut kumottu.
- 3) Toiseksi unionin yleisen tuomioistuimen tuomio riistää valittajalta sillä EU-oikeuden yleisten periaatteiden mukaan olevat oikeudet, Euroopan ihmisoikeussopimukseen perustuvat oikeudet ja Lissabonin sopimuksen osana nyt olevaan perusoikeuskirjaan sisältyvät oikeudet, joilla on nyt primäärioikeuden koko painoarvo.
- 4) Kolmanneksi vaikka unionin yleinen tuomioistuin myöntää, ettei valittajaa voitu ennen 18.11.1997 pitää vastuullisena siitä, että Agroexpansión rikkoi kilpailusääntöjä, se ei kuitenkaan tee komission virheestä tarvittavia johtopäätöksiä ja sallii valittajan syrjimisestä. Valittaja väittää ensinnäkin, että sakon perusmäärää olisi pitänyt korottaa vain 30 prosenttia, koska muuten Dimonia syrjitään muihin päätöksen adressaatteihin nähden. Toiseksi valittaja väittää kunnioittavasti, että komissio teki virheen, kun se arvioi Dimonin liikevaihdon vuodelta 2003 sakon perusmäärän korotuksen perustelemiseksi vuoden 1998 suuntaviivojen 1A osaston viiden kohdan nojalla.
- 5) Lopuksi valittaja väittää kunnioittavasti, että sillä oli oikeus oikeutettuun odotukseen, että sen sakkokoja alennettaisiin sakkokojen laskentaa koskevien vuoden 1998 suuntaviivojen B osaston 3 kohdan kolmannen luetelmakohdan perusteella.

Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, koska i) se katsoi, että lieventäviä olosuhteita ei voitu ottaa huomioon tässä asiassa rikkomuksen laadun vuoksi ja ii) se hyväksyi komission väitteen, jonka mukaan valittaja hyötyi jo lieventävästä olosuhteesta.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti), EYVL 2003, L 1, s. 1.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Italia) on esittänyt 2.1.2012 — Cristian Rainone ym. v. Ministero dell'Interno ym.

(Asia C-8/12)

(2012/C 73/37)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Cristian Rainone, Orentino Viviani ja Miriam Befani

Vastaajat: Ministero dell'Interno, Questura di Prato ja Questura di Firenze

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko EY 43 ja EY 49 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat lähtökohtaisesti esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle kuin Italian TULPS:n 88 §, jonka mukaan ”vedonlyöntin toimeenpanoon tarvittavan luvan voivat saada yksinomaan ne, joilla on toimilupa tai lupa, jonka on myöntänyt ministeriö tai muu sellainen elin, jolle on lain mukaan varattu oikeus vedonlyöntien järjestämiseen tai hyödyntämiseen, sekä toimiluvan haltijan tai luvan saaneen henkilön tämän saman toimiluvan tai luvan nojalla tähän valtuuttamat henkilöt”, ja 25.3.2010 annetun asetuksen nro 40, joka on muunnettu laiksi lailla nro 73/2010, 2 §:n 2 momentti, jonka perusteella yleistä turvallisuutta koskevien säästöjen koonnoksen 88 §:ää, joka säädettiin 18.6.1931 annetulla kuninkaan asetuksella nro 773, sellaisena kuin se on myöhemmin muutoksineen, on tulkittava siten, että siinä tarkoitettu lupa, joka on myönnetty sellaiseen kaupalliseen toimintaan, jossa toimeenpannaan yleisölle tarjottavia rahapelejä ja kerätään vetoja, on pätevä vasta sen jälkeen, kun valtionvarainministeriön alainen valtion monopoliviranomainen on myöntänyt tällaisesta toiminnasta vastaaville toimijoille nimenomaisen toimiluvan tällaisten pelien toimeenpanoon ja niiden pelipanosten keräämiseen?

- 2) Onko edellä mainittuja EY 43 ja EY 49 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat lähtökohtaisesti esteenä myös sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle kuin 4.7.2006 annetun asetuksen nro 223, joka on muutettu laiksi lailla nro 248/2006, 38 §:n 2 momentti, jonka mukaan ”30.12.2004 annetun lain nro 311 1 §:n 287 momentti korvataan seuraavasti:

’287. Valtiovarainministeriön alaisen valtion monopoliviranomaisen päätöksellä muissa kuin hevosurheilukilpailuissa toimeenpantavia pelejä koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan seuraavien kriteerien mukaisesti:

... l) Niistä muista urheilutapahtumista kuin hevosurheilukilpailuista, joista säädetään 1.3.2006 annetussa valtiovainministeriön asetuksessa nro 111 tarkoitettulla asetuksella, toimeenpantavaa kiinteäkertoimista vedonlyöntiä varten myönnetyn toimiluvan haltijoiden oikeuksien turvaamisesta annetaan yksityiskohtaiset määräykset.’ ”

Tämä koskee erityisesti edellä mainitussa 38 §:n 2 momentissa olevaa yleistä suuntausta suojata ennen muuttunutta lainsäädäntöä myönnettyjen toimilupien haltijoita, kokonaista joukkoa rajoituksia ja toimenpiteitä, joilla saatettaisiin tosiasiallisesti taata saavutetun kaupallisen aseman säilyminen, kuten velvollisuudet perustaa uudet toimipisteet määrätylle etäisyydelle jo olemassa olevista toimipisteistä, osoittavat, ja valtion monopoliviranomaisen edellä mainitulle 38 §:n 2 momentille antamaa yleistä tulkintaa, jossa se sisällyttää toimilupasopimukseen edellä kuvatun irtisanomislausekkeen niiden tapausten varalta, joissa harjoitetaan suoraan tai välillisesti tähän toimintaan rinnastettavaa rajatylittävää toimintaa.

- 3) Jos edellä esitettyyn kysymykseen vastataan myöntävästi, eli edellisissä kohdissa kuvatut kansalliset säännökset katsotaan unionin oikeussäntöjen mukaisiksi, onko EY 49 artiklaa tulkittava siten, että rajoitettaessa palvelujen tarjoamisen vapautta yleistä etua koskevista syistä on ensin varmistuttava siitä, ettei tätä yleistä etua ole jo otettu riittävästi huomioon säännöksillä, valvonnalla ja tarkastuksilla, joita palvelun suorittajaan sovelletaan sen sijoittautumisvaltiossa?
- 4) Jos edellä esitettyyn kysymykseen vastataan myöntävästi edellisessä kohdassa tarkoitettulla tavalla, onko ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tällaisen rajoituksen oikeasuhteisuutta arvioidessaan otettava huomioon, että kyseessä olevat säännökset ovat palveluntarjoajan sijoittautumisvaltiossa valvonnan intensiivisyyden osalta yhtä tiukkoja tai jopa tiukempia kuin valtiossa, jossa palveluja tarjotaan?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunal de commerce de Verviers (Belgia) on esittänyt 6.1.2012 — Corman-Collins SA v. La Maison du Whisky SA

(Asia C-9/12)

(2012/C 73/38)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunal de commerce de Verviers

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Corman-Collins SA

Vastaaja: La Maison du Whisky SA

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko asetuksen N:o 44/2001 (¹) 2 artiklaa, luettuna mahdollisesti yhdessä 5 artiklan 1 alakohdan a tai b alakohdan kanssa, tulkittava siten, että se on esteenä 27.7.1961 annetun Belgian lain 4 §:ään sisältyvän säännön kaltaiselle toimivaltasäännölle, jossa säädetään siitä, että Belgian tuomioistuimet ovat toimivaltaisia silloin, kun jälleenmyyjä on sijoittautunut Belgian alueelle ja kun kaikki kyseisen jälleenmyyntioikeuden vaikutukset kohdistuvat samaan alueeseen, riippumatta jälleenmyyntioikeuden luovuttajan sijoittautumispaikasta, tilanteessa, jossa viimeksi mainittu on vastaajana?
- 2) Onko asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 1 alakohdan a alakohtaa tulkittava siten, että sitä sovelletaan irtaimen jälleenmyyntioikeutta koskevaan sopimukseen, jonka nojalla sopimuspuoli ostaa toiselta sopimuspuolelta tuotteita myydäkseen niitä edelleen toisen jäsenvaltion alueella?
- 3) Jos edeltävään kysymykseen vastataan kieltävästi, onko asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 1 alakohdan b alakohtaa tulkittava siten, että se koskee sellaista jälleenmyyntioikeutta koskevaa sopimusta, joka asianosaisten välillä on tehty?
- 4) Jos kahteen edeltävään kysymykseen vastataan kieltävästi, onko siinä tapauksessa, että jälleenmyyntioikeutta koskeva sopimus päättyy, riidanalainen velvoite myyjän/jälleenmyyntioikeuden luovuttajan vai ostajan/jälleenmyyjän?

(¹) Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 44/2001 (JO L 12, p. 1).